

N.F.S. Grundtvigs tale i Den Grundlovgivende Rigsforsamling under 1. Slesvigske Krig

Taler

Nikolai Frederik Severin
Grundtvig
Medlem af Den
Grundlovgivende
Rigsforsamling

Dato

6. februar 1849

Sted

Christiansborg

Omstændigheder

Efter enevældens fald i marts 1848 gjorde Slesvig-Holsten oprør, og krævede løsrivelse fra Danmark, hvilket førte til borgerkrig mellem Danmark og Slesvig-Holsten.

For at begynde med den sidste Yttring af den høitærede Minister maa jeg sige, at naar man kalder en Krig unaturlig, om det saa var, jeg veed ikke, imellem hvilke Folk, kunde man jo sagtens forsvare dette Udtryk, da det just ikke er den naturligste Tilstand, og det kan jo da ogsaa forsvares, naar man kalder det en unaturlig Krig, der er opkommet ved det skjændige Oprør i Holsteen imod en Regjering, der visselig, dersom den har gjort nogen Forskjel imellem os Danskere og dem, har gjort det til deres Fordeel. (Flere Stemmer: Ja!) Men hvorledes kan vi dog vel kalde det unaturligt, hvad der i det Mindste baade er historiskt og nødvendigt, det er, at vi løftede Sværdet imod Oprørerne, og heller ikke skulde jeg have tænkt, at det kunde kaldes unaturligt, hvad jo Taleren her er om, at vi løfte Sværdet imod de Tydske, som uden allermindste Ret ere komne til os for at staae Oprørerne bi; og herom, mener jeg, var Tale. Der var Tale om en Meddelelse til Centralmagten, som har forsvaret dette Brud paa at Folkeret, til den Centralmagt, som har erklæret og erklærer endnu, at den ikke vil taale, at Slesvig adskilles fra Holsteen, eller at Slesvig nogensinde maa knyttes til Danmark, saaledes som det har været det igjennem Aarhundreder, og som altsaa kræver, at det skal ansees ligesom Holsteen for at høre til det tydske Forbund. Følgelig mener, jeg uden at være blind for, hvad man nu kalder Borgerkrigens Rædsler, at jeg godt kunde sige, og at jeg maa sige det fremdeles, at en Krig med Tydskland, som den vi føre om Slesvig, tilvisse ikke er unaturlig, men at den ligger som noget aldeles naturligt i de historiske Forhold, som have bestaaet og ville bestaae, saalænge Danskere og Tydskere ere hinandens Naboer. Forresten

naar den høitagede Minister har beraabt sig paa, hvad det 41de Møde skal have viist, da har jeg ikke hørt det mindste Beviis for, at det virkelig har viist noget Saadant; thi jeg kan tænke mig mange Grunde, hvorfor Rigsforsamlingen ikke vilde indlade sig paa mit Andragende, mange andre Grunde, end den, at Rigsforsamlingen derved vilde erklære, at det var Folkets Mening, at saalænge der var mindste Udsigt til, at hvad man med et løst, ubestemt og vakkende Udtryk kalder en hæderlig Fred, kunde opnaaes ved Underhandlinger, burde man undgaae Kamp. Da nu Ministeriet ikke med et eneste Ord ved denne Leilighed har sagt, hvad det anseer for en hæderlig Fred, saa mener jeg, at mit Spørgsmaal paa ingen mulig Maade er besvaret.

Tags

Politisk tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/grundtvigs-tale-i-den-grundlovgivende-rigsforsamling-under-1-slesvigske-krig>